Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 225 206 van 26 augustus 2019
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat
H.-P. R. MUKENDI KABONGO KOKOLO
Drie Bomenstraat 62 bus 23
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (DRC) nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2019 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 augustus 2019 houdende terugdrijving, houdende intrekking van een visum en houdende de vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 augustus 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2019 om 14.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H.-P. R. MUKENDI KABONGO KOKOLO, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Congolese (DRC) nationaliteit te zijn, komt op 13 augustus 2019 toe in de luchthaven van Zaventem.

Verzoekster wordt gehoord door de politie.

De Federale politie, Veiligheidsdetachement Nationale Luchthaven afdeling grenscontrole, stelt op 13 augustus 2019 een verslag op "*Onvoldoende bestaansmiddelen Onduidelijk reismotief*".

Op 13 augustus 2019 wordt haar de toegang tot het grondgebied geweigerd.

Op 13 augustus 2019 neemt de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, de beslissing tot terugdrijving. Dit is de eerste bestreden beslissing:

"(…)
Op 13/08/2019 om 12.40 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT, werd door ondergetekende […],
de heer/mevrouw:
naam N.B. voornaam R.
geboren op (…) 1989 te K. geslacht (m/v) vrouwelijk
die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep) wonende te (…)
houder van het document: gewoon paspoort nummer (…)
afgegeven te Minafet op : 19.12.2017
houder van het visum nr. (…) van het type C afgegeven door de Belgische Ambassade te Kinshasa geldig van 11.08.2019 tot 24.09.2019 voor een duur van 29 dagen, met het oog op : Toerisme
afkomstig uit Addis Ababa Bole met ET728 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :
(A) (…)
(B) (…)
(C) (…)
(D) (…)
X (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°) Reden van de beslissing: Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: Betrokkene verklaart gedurende een viertal weken naar België te reizen voor toeristische doeleinden. Zij is in het bezit van een summier reisprogramma voor Brussel, maar kan verder niets preciseren over haar voorgenomen verblijf. Zij is niet in het bezit van enige verdere toeristische informatie (folders, stadsplannetjes, brochures, …). Betrokkene is niet in het bezit een hotelreservatie. Verder verklaart betrokkene hier geen familie of vrienden te hebben.
(F) (…)
X (G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)
Reden van de beslissing: Voor de duur van haar voorgenomen verblijf van 28 dagen en alle onkosten daaraan verbonden, beschikt betrokkene over 535 Euro. Zij is niet in het bezit van een bank- of kredietkaart. Hierdoor voldoet betrokkene niet aan de door de Nationale Autoriteiten vooropgestelde richtbedragen, nl. 95 Euro/dag/persoon voor een verblijf op hotel of 45 Euro/dag/persoon voor een verblijf bij particulieren.
(…)
13.08.2019
S.B.
Attaché
(…)."

Op 13 juni 2019 neemt de gemachtigde van de minister ook de beslissing tot weigering/nietigverklaring/intrekking van een visum. Dit is de tweede bestreden beslissing:

"WEIGERING / NIETIGVERKLARING / INTREKKING VAN EEN VISUM
Mevrouw, Meneer N. B., R.

(…)
X Op verzoek van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie,
(…)
~~Heeft / hebben~~ / werd
(…)
X uw visum onderzocht. Nummer(…) afgegeven: 22.07.2019
Het visum is geweigerd
Het visum is nietig verklaard
X het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:
1 (…)
2. X het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene verklaart gedurende een viertal weken naar België te reizen voor toeristische doeleinden. Zij is in het bezit van een summier reisprogramma voor Brussel, maar kan verder niets preciseren over haar voorgenomen verblijf. Zij is niet in het bezit van enige verdere toeristische informatie (folders, stadsplannetjes, brochures, …). Betrokkene is niet in het bezit een hotelreservatie. Verder verklaart betrokkene hier geen familie of vrienden te hebben.
3. X u heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen ~~(artikel 32, 1, a), III en~~ artikel 34, ~~1~~/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Voor de duur van haar voorgenomen verblijf van 28 dagen en alle onkosten daaraan verbonden, beschikt betrokkene over 535 Euro. Zij is niet in het bezit van een bank- of kredietkaart. Hierdoor voldoet betrokkene niet aan de door de Nationale Autoriteiten vooropgestelde richtbedragen, nl. 95 Euro/dag/persoon voor een verblijf op hotel of 45 Euro/dag/persoon voor een verblijf bij particulieren.
(…)
13.08.2019
S.B.
Attaché
(…)."

Op 13 augustus 2019 wordt ook een beslissing genomen tot het vasthouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. In haar verzoekschrift kiest verzoekster voor het Frans als proceduretaal. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.
Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

2.2. Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten

waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (Les Novelles, deel IV, p 737).

2.3. De zaak moet voor de Raad worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de bestreden beslissing is gesteld. De bestreden beslissing werd door het bestuur genomen in het Nederlands. Derhalve dient de Raad het Nederlands als proceduretaal te hanteren.

De keuze voor het Frans als proceduretaal dient te worden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

1. Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid van de vreemdelingenwet werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de tien dagen.

2. De Raad stelt vast dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de derde bestreden beslissing, de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"*De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (…) 7, (…) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen*."

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

4. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

4.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

4.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

4.3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 3 en 5 van het EVRM en zij voert aan dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat dit

volledig is gericht tegen de beslissing tot vasthouding. Het beroep is echter niet ontvankelijk in zover het is gericht tegen deze beslissing, zoals hierboven onder punt 3.2. werd uiteengezet.

4.3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 5 en 15 van de Conventie van Schengen van 14 juni 1985, van artikel 32 van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode) en meent dat er sprake is van machtsoverschrijding. Verzoekster wijst erop dat zij voldeed aan al de voorwaarden om in België en het Schengengrondgebied te verblijven en een visum verkregen heeft. Ze begrijpt niet waarom haar de toegang tot het grondgebied wordt geweigerd. Verzoekster stelt dat ze in het bezit is van een hotelreservatie, een kopie van een kaart, een attest dat ze verlof heeft, een garantiebewijs voor haar voertuig, een medische verzekering, een toeristisch plan waarop de plaatsen die ze bezoekt staan aangeduid. Verzoekster wijst erop dat, om een visum kort verblijf te verkrijgen, zij niet in het bezit moet zijn van andere documenten. Verzoekster heeft overeenkomstig artikel 14 van de Visumcode al de noodzakelijke elementen voorgelegd. De weigering tot toegang zoals gesteund op de weergegeven motieven getuigt van machtsmisbruik. Verzoekster meent dat de motieven een voorwaarde toevoegen aan de wet en dat verzoekster duidelijk haar reisdoel en de reisomstandigheden heeft verduidelijkt en dat ze niet gesignaleerd stond met het oog op weigering van toegang. Eventuele andere voorwaarden hadden haar moeten meegedeeld worden vooraleer zij haar reis ondernam. Haar deze voorwaarden opleggen bij aankomst, is een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en maakt machtsoverschrijding uit.

Verzoekster benadrukt dat de Belgische ambassade en het Schengenhuis alle voorwaarden reeds hadden nagekeken vooraleer haar een visum af te geven. Verzoekster meent dat de voorwaarden van een reismotief en het beschikken over voldoende bestaansmiddelen nergens voorzien worden. Verzoekster benadrukt dat ze een reisplan heeft voorgelegd, een programma voor haar verblijf met aanduiding van de te bezoeken plaatsen en een hotelreservatie. Dat ze nog over andere documenten moest beschikken, is *contra legem*.

4.3.2.2. Waar verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 5 en 15 van de overeenkomst ter uitvoering van het te Schengen gesloten akkoord van 14 juni 1985 tussen de regeringen van de staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek, betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen, wordt opgemerkt dat artikel 5 werd opgeheven bij artikel 39, 1 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad E.G. nr. 562/2006/EG van 15 maart 2006 (P.B., L. 105, 13 april 2006), met ingang van 13 oktober 2006 en dat artikel 15 werd opgeheven bij art. 56, 1. van de Verordening van het Europees parlement en de Raad EG nr. 810/2009/EG van 13 juli 2009 (*Pb.L.* 243, 15 september 2009), van toepassing vanaf 5 april 2010.

De huidige Schengenuitvoeringsovereenkomst betreft de overeenkomst van 19 juni 1990 ter uitvoering van het tussen de regeringen van de Staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland, en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen, waarvan verzoekster de schending niet aanvoert.

Dit onderdeel van het tweede middel is onontvankelijk.

4.3.2.3. Verzoekster lijkt er in haar betoog vanuit te gaan dat haar de toegang tot het Schengengrondgebied niet meer kan worden ontzegd nu zij alle documenten heeft voorgelegd teneinde haar visum te bekomen en het visum op grond van die documenten ook werd goedgekeurd. Dit standpunt mist echter juridische grondslag.

Artikel 2, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt dat:

"Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is :
(…)
2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt. (…)"

De Raad herinnert aan artikel 6 van de Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: de Schengengrenscode) dat handelt over de toegangsvoorwaarden voor derdelanders en luidt als volgt:

"1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:
a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:
i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;
ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;
b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad (1), in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;
c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;
d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;
e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten. (…)"

Deze toegangsvoorwaarden zijn cumulatief. Niet enkel moet de vreemdeling, desgevallend, in het bezit zijn van het vereiste visum, hij moet ook het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven.

Uit artikel 8 van de Schengengrenscode blijkt verder dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan deze voorwaarden voor toegang tot het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staaft. De relevante bepalingen luiden als volgt:

"3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen als volgt aan een grondige controle onderworpen:
a) de grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 6, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:
i) of de onderdaan van een derde land in het bezit is van een document dat geldig is voor grensoverschrijding en waarvan de geldigheidsduur niet is verstreken en dat, in voorkomend geval, vergezeld gaat van het vereiste visum of de vereiste verblijfsvergunning;
ii) of het reisdocument eventuele tekenen van namaak of vervalsing vertoont;
iii) aan de hand van de in- en uitreisstempels in het reisdocument van de betrokken onderdaan van een derde land, en met name door vergelijking van de data van in- en uitreis, of de betrokkene de maximale duur van het toegestane verblijf op het grondgebied van de lidstaten reeds heeft overschreden
iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken;
v) of de betrokken onderdaan van een derde land voor de geplande duur en het doel van het voorgenomen verblijf en voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, over voldoende middelen van bestaan beschikt dan wel of hij deze op rechtmatige wijze kan verkrijgen;
vi) of de betrokken onderdaan van een derde land, diens vervoermiddel en de meegevoerde voorwerpen geen gevaar opleveren voor de openbare orde, de binnenlandse veiligheid of de internationale betrekkingen van een van de lidstaten. Bij die verificatie worden met name gegevens en signaleringen betreffende de betrokken personen en, zo nodig, voorwerpen rechtstreeks bij het SIS en

de nationale opsporingsregisters opgevraagd en worden, in voorkomend geval, de bij die signalering passende maatregelen genomen;
b) indien de onderdaan van het derde land houder is van een visum als bedoeld in artikel 6, lid 1, onder b), behelzen de grondige controles bij binnenkomst ook de verificatie van de identiteit van de houder van het visum en van de echtheid van het visum, door middel van raadpleging van het visuminformatiesysteem (VIS) overeenkomstig artikel 18 van Verordening (EG) nr. 767/2008;
(…)"

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt in haar betoog, laat artikel 3 van de vreemdelingenwet, waarop de eerste bestreden beslissing gesteund is, in dit opzicht de verwerende partij toe, zelfs indien een vreemdeling in het bezit is van een visum, om een aantal verificaties door te voeren. Zo voorziet artikel 3, lid 1, 3° van de vreemdelingenwet dat de vreemdeling kan worden teruggedreven aan de grens indien hij geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden. Artikel 3, lid1, 4° van de vreemdelingenwet voorziet dat de vreemdeling kan worden teruggedreven indien hij niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven.

Waar verzoekster verwijst naar artikel 14 van de Visumcode, blijkt zowel uit de bewoordingen van dit artikel, als uit de plaatsing van deze bepaling in de Visumcode onder Hoofdstuk II "*Aanvraag" van Titel III "Procedures en voorwaarden voor de afgifte van visa*", dat deze bepaling betrekking heeft op de bewijsstukken die moeten worden voorgelegd bij de aanvraag van een visum. Te dezen betreffen de bestreden beslissingen evenwel geen antwoord op een visumaanvraag, doch een bevel tot terugdrijving en een nietigverklaring van het visum. Verzoekster vraagt *in casu* geen visum aan. Er wordt dan ook op het eerste gezicht niet ingezien in welke mate artikel 14 van de Visumcode van toepassing is op en geschonden zou worden door de bestreden beslissingen. Dit artikel brengt ook niet mee dat, zelfs indien een vreemdeling in het bezit is van een visum, de Belgische autoriteiten bij binnenkomst van deze persoon geen verificaties meer zouden mogen doorvoeren.

Het gegeven dat verzoekster in het bezit was van een geldig paspoort met een visum type C, vrijwaart haar dus niet van de mogelijkheid dat zij voorwerp kan uitmaken van een inreiscontrole en dat zij desgevallend documenten dient voor te leggen, uitleg moet geven over het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden en moet aantonen in het bezit te zijn van voldoende bestaansmiddelen voor de reis. De loutere omstandigheid dat aan verzoekster een visum werd toegekend, brengt dus niet mee dat zij zonder meer recht heeft op toegang tot het grondgebied. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij aanvoert dat er bijkomende voorwaarden werden opgelegd of dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Tenslotte voorziet artikel 34, lid 2 van de Visumcode dat een verleend visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. *In casu* werd in de tweede bestreden beslissing toepassing gemaakt van dit artikel en niet van artikel 32 van de Visumcode, dat verzoekster in het middel aanvoert. De aangevoerde schending van artikel 32 van de Visumcode is derhalve niet dienstig.

4.3.2.4. De vaststelling dat niet is voldaan aan één van toegangsvoorwaarden opgesomd in artikel 6 van de Schengengrenscode, volstaat in wezen om de binnenkomst te weigeren en de vreemdeling terug te drijven. Dit heeft tot gevolg dat, indien een beslissing tot terugdrijving op correcte wijze is gesteund op één van de in artikel 3 opgesomde weigeringsgronden, die elk op zich reeds als determinerend kunnen worden beschouwd, zij afdoende is gemotiveerd en de overige weigeringsgronden als overtollig moeten worden beschouwd.

Verzoekster voert aan dat zij een hotelreservering heeft en een toeristisch plan. Verzoekster lijkt hiermee de schending aan te voeren van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster een hotelreservering heeft. Zij voegt dit evenmin toe bij huidig verzoekschrift, zodat zij het motief in dit verband in de eerste bestreden

beslissing niet op goede gronden betwist. In het administratief dossier bevindt zich wel een toeristisch programma van 12 augustus tot 8 september 2019 voor verzoekster. In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld: "*Betrokkene verklaart gedurende een viertal weken naar België te reizen voor toeristische doeleinden. Zij is in het bezit van een summier reisprogramma voor Brussel, maar kan verder niets preciseren over haar voorgenomen verblijf. Zij is niet in het bezit van enige verdere toeristische informatie (folders, stadsplannetjes, brochures, …).*" Het is *prima facie* niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat het louter voorleggen van een toeristisch programma niet volstaat om het reisdoel aan te tonen. Verzoekster betwist niet dat zij verder niets kon preciseren over haar voorgenomen verblijf en niet over andere toeristische informatie beschikte. Een schending van de materiële motiveringplicht wordt niet aangetoond.

Verzoekster betwist niet dat zij niet in het bezit is van voldoende bestaansmiddelen voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland. Zoals hierboven gesteld, volstaat de vaststelling dat niet is voldaan aan één van toegangsvoorwaarden opgesomd in artikel 6 van de Schengengrenscode, in wezen om de binnenkomst te weigeren en de vreemdeling terug te drijven. Dit heeft tot gevolg dat, indien een beslissing tot terugdrijving op correcte wijze is gesteund op één van de in artikel 3 opgesomde weigeringsgronden, die elk op zich reeds als determinerend kunnen worden beschouwd, zij afdoende is gemotiveerd en de overige weigeringsgronden als overtollig moeten worden beschouwd. Bijgevolg volstaat dit motief alleen al om de eerste bestreden beslissing te schragen.

Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, niet ernstig.

4.3.3.1. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster voert aan dat de motieven van de bestreden beslissing lapidair en stereotiep zijn. Het betreft een standaardmotivering, men had verzoekster voor haar inscheping moeten meedelen over welk reisdocument zij diende te beschikken, nu is dit niet gebeurd en wordt zij gesanctioneerd. De motivering is niet toegespitst op de concrete zaak en voldoet niet aan de wettelijke voorschriften. De bestreden beslissing is gesteund op de afwezigheid van toeristische documenten maar verzoekster werd bij haar vertrek niet verwittigd dat ze over zo'n document moest beschikken. Verzoekster heeft wel degelijk documenten voorgelegd. De verwerende partij heeft de zorgvuldigheidsplicht geschonden. Verzoekster heeft wel degelijk benadrukt dat er geen reden is waarom zij in België zou blijven omdat zij werkt in een kaderfunctie bij een openbare dienst. In de veronderstelling dat de motivering berust op artikel 32 van de Visumcode, *quod non,* mist de motivering een wettelijke basis. Artikel 5 van de Conventie van Schengen vermeldt geen verplichting van het voorleggen van documenten zoals van verzoekster geëist werd. Het kan niet aanvaard worden dat aan verzoekster andere voorwaarden worden opgelegd dan het beschikken over een visum.

4.3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. In de motieven van de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 3, eerste lid, 3° en 4°, van de vreemdelingenwet en artikel 34 van de Visumcode. Tevens bevatten de beslissingen een motivering in feite, met name dat verzoekster niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven en dat ze niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). *In casu* zijn de bestreden beslissingen toegepast op de concrete situatie van verzoekster, zodat deze kritiek niet eens opgaat.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

4.3.3.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 32 van de Visumcode, waarop de bestreden beslissing niet steunt, wordt verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

4.3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster voert aan dat zij wel degelijk documenten heeft voorgelegd en dat ze verklaard heeft dat er geen kwestie is dat ze in België zou blijven nu zij een kaderfunctie heeft binnen een openbare dienst.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt enkel dat verzoekster een toeristisch programma heeft voorgelegd voor de periode van 12 augustus tot 8 september 2019. Met dit programma heeft de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden. In dit verband wordt verwezen naar de bespreking van het tweede middel. Verzoekster verduidelijkt niet welke andere stukken zij bij haar binnenkomst in België zou hebben voorgelegd en waarmee de verwerende partij dan geen rekening zou hebben gehouden.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het verslag van de federale politie te Zaventem van 13 augustus 2019 het volgende vermeldt:

"7. Vaststellingen en info:
** betrokkene reist alleen. Zij komt naar ons land voor toerisme. Zij toont ons een summier programma voor een bezoek van een viertal weken in Brussel. Verder kan zij ons geen bijkomende uitleg geven en blijkbaar is ze ook niet van plan om andere steden te bezoeken. Zij is ook niet in het bezit van enige verdere toeristische informatie.*
** Betrokkene kan ons geen hotelreservatie tonen. Zij zegt dat ze een reservatie heeft voor twee nachten in Holiday Inn Brussels Airport maar zegt deze vergeten te zijn in Kinshasa. Voor de rest van haar verblijf moet ze nog alles regelen.*
** Betrokkene zegt hier geen familie noch vrienden te hebben.*
** Betrokkene is voor haar verblijf van 27 dagen in het bezit van 535 Euro en geen bank- noch kredietkaarten. Zij zegt dat ze het nodige nog zal ontvangen via de diensten van Western Union. Dit is dus ruim onvoldoende voor haar verblijf.*
** het is de eerste keer dat betrokkene(n) een Schengenland (bezoek(t)(en)."*

Hieruit blijkt niet dat verzoekster heeft verklaard dat zij zeker terug zal keren naar haar land van herkomst gezien haar werk daar. Bijgevolg kon de verwerende partij daarover niets zeggen.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding of dat met bepaalde voorgelegde stukken of verklaringen geen rekening zou zijn gehouden, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het derde middel is niet ernstig.

4.4. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is niet voldaan. Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend negentien door:

Mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
Mevr. L. LAMBRECHTS	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
L. LAMBRECHTS	A. DE SMET